

Kerkgeschiedenis - Les 5- Scheiding van oost en west

INTRODUCTIE

Zoals we al zagen, legaliseerde keizer Constantijn het christendom in het jaar 313. Iets anders dat Constantijn deed, was de hoofdstad van het Romeinse rijk veranderen. Hij vestigt Constantinopel (330) als de nieuwe hoofdstad van het rijk. Constantinopel is tegenwoordig Istanbul in Turkije. Met de verhuizing naar Constantinopel zou ook de invloed van de kerk van Constantinopel versus de kerk van Rome toenemen. In deze periode was de kerk op weg naar patriarchen die leiders waren van een groot deel van de kerk. In het oosten waren toen de patriarchen van Constantinopel, Alexandrië (Egypte) en Antiochië (Turkije).

I. DE KERK VAN ROME ZOEKT HAAR IDENTITEIT IN PETRUS

Laten we eens kijken naar Matteüs 16: 13-20, Markus 8: 27-30 en Lucas 9: 18-20

Aangezien Constantinopel nu de nieuwe hoofdstad van het rijk was, nam de Roomse kerk, die al een invloedrijke kerk was die velen zochten om geschillen op te lossen, deze woorden van Jezus in Matteüs 16: 13-20: "Op deze rots zal ik mijn kerk bouwen" en interpreteren als de basis van de leer van het pausdom, waarmee de Kerk van Christus is gebaseerd op Petrus en zijn opvolgers, de bisschoppen van Rome. Jezus volgende verklaring "en de poorten van de hel zullen haar niet overweldigen", wordt geïnterpreteerd als het fundament van de leer van de pauselijke onfeilbaarheid. Volgens de traditie was Petrus naar Rome gegaan en stierf daar. De rooms-katholieke kerk meent dat Petrus de kerk van Rome heeft gesticht, die de belangrijkste kerk is.

Val van het westelijke deel van het rijk.

De glorieuze geschiedenis van het West-Romeinse rijk kwam ten einde in 476, toen Odoacro, een barbaarse leider, de jonge keizer Romulus Augustus ontsloeg en de regering van Italië overnam. Na de val van het West-Romeinse Rijk en de overdracht van de keizerlijke hoofdstad aan Constantinopel, kreeg de paus meer macht en werd hij uiteindelijk de enige autoriteit in Rome.

De rooms-katholieke kerk

Er was geen dag dat de kerk van de apostolische kerk naar de rooms-katholieke kerk ging. Het was een reeks langzame en gestage gebeurtenissen waarbij de Romeinse bisschop werd gezien als de grotendeels onbetwiste leider van de westerse kerk. Terwijl de oostelijke kerk in Constantinopel, Antiochië en Alexandrië de bisschop van Rome eerde als de eerste onder gelijken, waren er altijd enkele westerse bisschoppen die de opperbisschop in Rome als gelijk aan allen beschouwden. Ze zagen zijn rol als bisschop van hun stad niet op enige manier onder het gezag van een Romeinse paus.

Gregory I

Dus hoewel het moeilijk is om een datum te noemen waarop het rooms-katholicisme begon, suggereren veel kerkhistorici dat de benoeming van Gregorius tot bisschop van Rome in 590 een goed startpunt is. Hoewel Gregorio de titel van "paus" verwierp, zette hij het kerkbestuur op dat de hele middeleeuwse periode vormde en tegenwoordig het pauselijke systeem wordt genoemd. Gregorius richtte een uniforme liturgie op die in de kerken moest worden gebruikt en deed er alles aan om ervoor te zorgen dat alle kerken met Rome liepen.

II. DE OOSTELIJKE KERK

Tegen het einde van de 6e eeuw waren de unieke kenmerken van de oosterse en westerse kerken samengevoegd in twee verschillende tradities. Terwijl het Westen trouw bleef aan het patroon in Rome, kwam het Oosten in 3 richtingen te voorschijn. Nadat de Katholieke Kerk (universele kerk) de Drie-eenheid al had gedefinieerd en allen de doctrine goedkeurden, ontstaat nu het debat over de aard van Christus.

De grote concilies die in Efeze en Chalcedon werden gehouden om te beslissen over de kwestie die naar voren kwam in het debat tussen Cyril van Alexandrië en Nestorius, bisschop van Constantinopel, over de aard van Christus, brachten een driedeling in de oostelijke kerk voort. Die scheiding gaat tot op de dag van vandaag door en wordt gezien in wat wordt genoemd:

(1) Chalcedonische of Byzantijnse orthodoxe kerk (Christus, twee naturen, maar één persoon). Dit zijn de meeste orthodoxe kerken: Grieks, Russische, Antioquia, Bulgara etc.

(2) De zogenaamde monofysieten of Oosters-orthodoxen (Christus twee naturen, maar het goddelijke domineert de mens volledig), die de theologische lijn van Cyril volgt. de patriarch van Alexandrië Timothy Eluro verwierp in 457 de raad en excommuniceerde de paus en de rest van de patriarchen die aanleiding gaven tot de koptische kerk van Egypte. Armeens-Apostolische Kerk, Ethiopische Koptische Kerk en Eritrese Koptische Kerk. Deze leer werd in 451 door het concilie van Chalcedon verworpen.

(3) De Nestoriaanse kerk van het Oosten. (Christus twee natuur en twee personen, Een dergelijke leer werd ketters verklaard door het Concilie van Efeze, dat Nestorius in 431 van het patriarchaat afzette). Deze kerken (Assyrische Kerk van het Oosten) zijn nog steeds aanwezig in Noord-Irak en Koerdistan.

Zonder in te gaan op alle ingewikkelde details van de debatten, volstaat het te zeggen dat de Oosterse Kerk niet tevreden was met de door het Westen geïnspireerde formule die de aard van Jezus beschrijft die werd aangenomen op het Concilie van Chalcedon in 451. In een korte samenvatting zei Cyril dat Jezus was God en Mens, maar dat het goddelijke de mens zo overweldigde dat het praktisch nergens op sloeg. De analogie was dat zijn menselijkheid een inktdruppel was in de oceaan van zijn goddelijkheid. Daarom was Maria de Theotokos, de moeder van God.

Nestorius maakte bezwaar tegen die titel en zei dat Maria de menselijke moeder van Jezus was, dat zij het middel werd waardoor Jezus mens was, maar dat ze niet de moeder van God genoemd mocht worden. Nestorius zei dat Jezus menselijk en goddelijk was en benadrukte zijn menselijkheid en de rol die hij speelde bij de verlossing van verloren zondaars.

III. DE OOSTELIJKE KERK SCHEIDT AF VAN DE WESTELIJKE KERK

Het Schisma van Oost en West - is het conflict dat zich voordeed in 1054, toen de paus of bisschop van Rome (Leo IX) en de hoogste autoriteit van de orthodoxe kerk, de patriarch van Constantinopel (Michael I Cerularius), elkaar excommuniceerden. Wat was de reden? Een woord toegevoegd aan de geloofsbelijdenis van Nicea. Tijdens het Derde Concilie van Toledo in 589 vond de toevoeging van de term Filioque plaats (te vertalen als 'en van de Zoon'), dus de Geloofsbelijdenis verklaarde verder dat de Heilige Geest niet uitsluitend "van de Vader" komt, zoals gezegd de geloofsbelijdenis van Nicea, maar 'van de Vader en de Zoon'.

Hoewel de invoeging van de Filioque in de Latijnse geloofsbelijdenis sinds de 6e eeuw in de verschillende Europese liturgieën plaatsvond, omvatte de Romeinse liturgie niet de recitatie van de geloofsbelijdenis in de liturgie. In 1014, ter gelegenheid van zijn kroning als keizer van het Heilige

Loving God, Loving People

Geschiedenis van de Kerk

Rijk, vroeg Hendrik II paus Benedictus VIII om de geloofsbelijdenis te reciteren. De paus, die de militaire steun van de keizer nodig had, stemde in met zijn verzoek en deed dat volgens de toen geldende praxis in Europa: op deze manier werd de Filioque voor het eerst in de geschiedenis in Rome gebruikt.

Conclusie

De kerk die samen begon met het bestrijden van ketterijen, gaat nu een andere fase in waarin scheidingen beginnen te ontstaan. De kerk kreeg ook politieke macht waardoor nieuwe bedreigingen voor het echte christelijke geloof kwamen. Door de geschiedenis heen zullen er meer bedreigingen komen, maar de kerk blijft overwinnen in Christus Jezus.